

GALIZA

**Rúa García Prieto 24-28
15706 Compostela
www.cntgaliza.org
compostela@cntgaliza.org**

uma visão
libertária
acerca do
procés
català

De novo, l'Estaca

por Genís Ferrero, Solidaridad Obrera, 27 - 09 – 2017

O conflito nacional en Cataluña regresou. Como dixo o noso estimado compañeiro Just Casas, sempre elocuente e certo nas súas análises, nunha das súas charlas sobre a cuestión “o oso (o problema nacional catalán) poida que non se vexa, pero está a durmir”. O oso pois espertou e con firmeza e forza. A burguesía catalá está determinada a lograr os seus obxectivos, esta vez as condicións sonlle favorables.

Existe un movemento transversal en Cataluña que acolle xente de distintas clases sociais que deu un pulo definitivo ao movemento independentista por tres cuestións: a crise democrática do Estado Español, a crise económica e a defensa da cultura e identidade catalá. Cos recortes ao último Estatuto de Autonomía de Cataluña por parte do Tribunal Constitucional, e as sucesivas ofensivas contra a inmersión lingüística e o autogoberno de Cataluña do PP na súa anterior legislatura fixeron que gran parte do catalanismo non independentista engrosase as filas do movemento. Doutra banda a corrupción, a inexistente resposta da esquerda parlamentaria á crise económica e os sucesivos recortes do Estado do Benestar permitiron ao independentismo catalán crear un proxecto de país que permita ofrecer novas regras do xogo á cidadanía que poidan crear unha alternativa real á solución. Estas razóns fixeron que o independentismo histórico en Cataluña pase do 15% da poboación nos seus mellores momentos, a ser hoxe a metade da poboación.

A burguesía uniu forzas con este movemento, por dúas principais razóns: este movemento superou toda a política catalá sepultando ou marxinando a aqueles partidos que mantiveron a equidistancia coa cuestión (así, por exemplo, Unió foi finalmente liquidada para maior interese de Convergència, agora PDeCAT, que

finiquitou a un socio que resistía por cuestións históricas pero cun peso social absolutamente marxinal, ou o PSC obtendo os peores resultados da súa historia cunha máis que previsible nova crise interna a piques de estalar pola súa actitude hostil ao dereito a decidir e similitude de discurso a dereita española).

A outra cuestión sitúase no contexto actual, no que debido á atomización dun movemento popular que poida facer de contrapeso á burguesía catalá e un movemento obreiro practicamente inexistente carecerían da necesidade histórica das forzas represivas do Estado Español (Garda Civil, Exército...) para combater os devanditos movementos, máis aínda agora que dispoñen dun corpo de Mossos d'Esquadra moderno e despregado en todo o territorio. Doutra banda o contexto económico conxúrase favorable aos seus intereses: os mercados nos que se manexa hoxe a industria catalá son basicamente estranxeiros, o que lle permitiría prescindir do mercado interior español. Outra mostra é a actitude do Capital internacional, que no último ano incrementou os seus investimentos en Cataluña, ademais dos requirimentos insistentes da UE ao Goberno español para iniciar o corredor Mediterráneo.

E todo este movemento finalmente articulouse ao redor dunha cuestión clave: o dereito a decidir, ou dito xa sen andrómenas nestes últimos tempos, o dereito de autodeterminación. O movemento soubo pivotar todo o seu discurso ao redor dunha cuestión elemental, a xente ha de poder decidir o seu futuro e por tanto votar en referendo. Gústenos ou non aos anarquistas, habemos de asumir que para a maioría da poboación a canalización dos seus anhelos e vontades pasa pola democracia parlamentaria, de modo que máis aló das nosas análises sisudas a percepción da xente cando se lles está negando a votar SI ou votar NON, ou simplemente absterse, percíbese dun modo autoritario pola maior parte da poboación. Entrar en tecnicismos legais sobre se o referendo que está hoxe encima da mesa para o vindeiro domingo 1-O é lexítimo ou non, é simplemente unha perda de tempo. A negativa política do Estado a expor a posibilidade do referendo é abrir a posibilidade a cuestionar un de certos axiomas que sosteñen o réxime vixente, neste caso a integridade territorial. Cuestionala pode abrir a porta a discutir outras como a cuestión agraria, o concordato co Vaticano, o conflito entre Capital e Traballo ou a propia institución da Monarquía Borbónica, entre outras.

A resposta do Estado ante o desafío polo dereito de

autodeterminación en Cataluña desembocou nunha rápida escalada represiva, cuxa velocidade sorprendeu a unha maioría mentres outros menos atentos aínda non a viron pasar. A militarización do territorio con miles de efectivos da Garda Civil e Policía Nacional, a intervención de facto das institucións da Generalitat, a detención de máis dunha ducia de membros do Govern ou a intervención en medios de comunicación ou de Internet é xa un feito sen precedentes en Cataluña. A consigna do Estado é non tensar a corda máis do necesario, é dicir non actuar a priori contra a poboación tentando simular un estado de dereito que actúa con normalidade. Con todo as denuncias por sedición apuntando a organizacións sociais, a entrada en locais de partidos políticos sen orde de rexistro e roubo de material (como sucedeu na sede da CUP en Barcelona), as denuncias a particulares por replicar webs, o anuncio de actuar contra aqueles que pasen a formar parte de mesas electorais ou voluntarios que colaboren co exercicio do referendo ou os interrogatorios dos traballadores de colexios electorais aos poucos vai ampliando o cerco. Outra mostra que esta escalada represiva vai en aumento é o hostigamento aos compañeiros da sección sindical de CNT de Amarradores do Porto de Barcelona, que veñen denunciando a presenza dos corpos represivos aloxados en varios buques dormitorio. As mostras de solidariedade contra a represión e o rexeitamento á militarización do territorio cobran forma en caceroladas para non deixar durmir a efectivos aloxados en hoteis, ou cos estibadores de Barcelona e Tarragona negándose a fornecer nos buques-dormitorio ou facendo soar as sirenas pola noite para perturbarlles o sono. E o que pode parecer un conflito nacional acaba mesturándose cun conflito social.

A implicación de máis e máis actores en defensa de liberdades colectivas e dereitos civís está a ensanchar unha brecha que o independentismo vira reducida nas últimas semanas, de feito a resposta masiva da poboación tras a represión superou mesmo ás entidades soberanistas.

A escalada represiva fixo saltar polo aire á vista dunha maioría da poboación o Estado de Dereito e a división de poderes. Xuíces ás ordes de fiscalía, xulgados de primeira instancia ás ordes do TSJC, decretos ordenando pór de garda a centos de avogados de oficio do 28 ao 1 de outubro (no Partido Xudicial de Mataró, de estar en condicións normais 1 avogado de garda con 2 reténs foron postos de garda forzosa a máis de 20 avogados de oficio). A previsión do

Estado é unha escalada represiva inaudita, posto que a resposta de boa parte da poboación foi oporse a un sistema que imposibilita atender as súas reclamacións e o Goberno atópase nun escenario do que non lle queda outra opción para saír que unha fuxida cara adiante, inhabilitado para dar marcha atrás e reformular un diálogo.

Precisamente a estratexia do Goberno de xudicializar o conflito á espera que a mobilización se desinflase, converteuse nunha trampa para el mesmo. Incapaz de frear unha desobediencia civil masiva da poboación, xa non só das institucións, coa convicción de facer posible o referendo (e á que se lle están sumando actores como Podem e as súas bases que, noutro escenario, quizais se abstiveron de implicarse) dinamitou posibles pontes de diálogo cos seus adversarios en Cataluña. O que foi aproveitado polo PSOE ao apoiar unha oposición frontal ao referendo de autodeterminación, pero á vez criticar duramente a actuación do PP.

O goberno quedou illado, unicamente acompañado polas rémoras de C's, e a preocupación cada vez maior da diplomacia europea é o preaviso da caída do goberno do PP. Onte todo o mundo viu como EEUU se desmarca do Goberno de España na súa oposición ao referendo, e deixa a porta aberta ao recoñecemento internacional. O PSOE e algúns membros do goberno xa falan abertamente de concesións, maior autogoberno ou reforma federal da Constitución. Sexa como sexa, o escenario vai cambiar: se Cataluña se independiza a Constitución española quedará obsoleta e haberá que facer outra nova, se Cataluña non pode independizarse (agora) haberá reforma constitucional para tranquilizar os ánimos e tentar restablecer pontes. En calquera caso o melón está a piques de abirse.

O noso papel aquí, agora.

O que se está xestando en Cataluña é unha revolución de carácter liberal, unha revolución democrática. Os anhelos de boa parte deste movemento transversal é unha mellor democracia, que responda as necesidades da vontade da cidadanía e que lle permita expresarse en liberdade. Non é unha revolución social, pero é que non todas as revolucións o son.

O problema das revolucións democráticas é que prometen liberdade e democracia. Pero ata certo punto. Ao tratarse dun

movemento transversal o uso dos conceptos debe ser o suficientemente amplo para que todo o mundo poida identificarse con eles, de modo que se obvia o conflito entre Capital e Traballo. Finalmente unha vez instaurado o novo sistema e garantido o status quo da oligarquía establécense os límites a estes conceptos, da correlación de forzas de quen participou no movemento dependerá ata onde cheguen eses límites. Sobra dicir que quen quede á marxe non terá capacidade algunha para incidir en nada...

Nalgún momento do escenario posterior, o debate nacional finalizará pero non a cuestión social que requirirá de novos actores que axuden a organizar a clase traballadora e canalizar as súas aspiracións de emancipación. Quen non sobreviva ao maremoto que está por chegar non terá ningún papel que xogar.

Desde o anarcosindicalismo non podemos quedar á marxe pois, aínda que non sexa o noso movemento. Temos a responsabilidade de tentar incidir nunha brecha aberta introducindo a cuestión social no debate, de tal forma que se lembre que o dereito de autodeterminación non pode desligarse dun concepto de liberdade e democracia máis amplo que a mera reforma territorial e administrativa. Que non existe autodeterminación posible sen a clase traballadora.

Tampouco debemos banalizar o peso que tivo o anarcosindicalismo e o anarquismo na sociedade catalá, o mesmo que forma parte da historia de Cataluña o agravio nacional tamén hai que lembrar que o foi e séguese sendo a cuestión social. Que se precisamente hai un tecido asociativo amplísimo neste país foi grazas ao labor de propaganda e asociación que os primeiros anarquistas desenvolveron, sentando as bases de gran parte da cultura popular catalá. Que as ferramentas que se propoñen para a desobediencia civil veñen do anarquismo, como xa dixo Federica Montseny na soada entrevista de TVE nos anos 1980, e que tamén foron usadas para as conquistas sociais e culturais da clase traballadora. É importante manter o noso relato e recompor os nosos propios símbolos para non ser engulidos.

Para todo iso, non podemos ser instrumentalizados, precisamente porque o movemento non o lidera o movemento libertario non debemos ser quen chegado o momento recibamos toda a represión. Hai que actuar con intelixencia, buscando alianzas cos movementos sociais e estendendo a nosa idea de solidariedade e apoio mutuo, tendo moi claro que unha cousa é participar deste

movemento masivo en defensa das liberdades e os dereitos sociais e outra cousa é acabar de cabeza de turco. Sexamos cautos e non queiramos correr máis que quen van diante, trátase de ampliar o discurso na nosa dirección por tanto non lles poñamos en bandexa ser quen recibamos os paus.

Habemos de aproveitar a conxuntura para poder explicar que o que agora ve unha maioría, vén sucedéndolle a unha minoría desde sempre. Que por iso a loita debe ser tamén social, porque se non mañá seguirá sucedendo a quen nunca ten voz.

Temos unha ferramenta, usémola.

Temos unha ferramenta que canaliza todo o que estamos a falar: a Folga Xeral. O noso Comité Rexional da CNT de Cataluña e Baleares convocounos a todos a sumarnos á folga xeral que se prevé para o 3-O.

Lonxe de rematar este estado de excepción encuberto o 2-O, é probable que vaia a máis pois as pretensións do Govern da Generalitat son as de Declarar a Independencia de Cataluña o 3-O previsiblemente, en caso de gañar o SI no referendo.

Habemos de esixir a implicación real das entidades soberanistas na folga xeral, e aceptar un escenario de conflito social xeneralizado. Preparar esta folga obrigaranos a tecer alianzas novas con movementos sociais que poidan ver unha oportunidade nela de vehicular as súas aspiracións nun futuro escenario, e é a mellor maneira de deixar claro á burguesía que terán que xestionar a nova Cataluña cun auxe do social e esta vez sen o apoio do Estado español.

Constantemente apelouse a ampliar a base social neste proceso de autodeterminación, coa escusa de garantir o SI no referendo. Habemos de pór contrapartidas a esta ampliación, non pode ser un cheque en branco nun voto aséptico dentro dunha urna. De modo que de non implicarse queden eles en evidencia, de non marcar o noso discurso desde XA deixamos vía libre a que sexan eles quen lidere tamén o discurso da Folga Xeral. E en caso de querer traizoar á clase traballadora debemos poder denuncialos publicamente chegado o momento.

Por iso é importante que esteamos en cantos máis lugares mellor, predicando a loita social neste proceso de autodeterminación

para garantir liberdade para todas. Debemos traballalo desde os Comités de Defensa de barrios e municipios, desde as nosas propias posicións ou desde as compartidas.

Superar o marco nacional, tombar o réxime del 78.

O problema de todo conflito nacional é que fortalece ambas as identidades en litixio, de modo que afianzar Cataluña ten efecto rebote en España alentando tamén aos movementos fascistas. Desde a nosa perspectiva hai que superar o enfrontamento entre pobos, apelando á loita social como denominador común das clases traballadoras de todo o mundo.

Con todo hai outra fronte aberta que debemos explotar: a posibilidade dun cambio de réxime no Estado español. A crise institucional que está a vivir España nestes días non ten precedentes e a situación do Goberno é de aparente tranquilidade pero de gran fragilidade. O despregue de efectivos represivos que non deixa de ir en aumento en Cataluña, está a deixar con escasos recursos moitas rexións de España.

Se un fose militar pensaría que é un bo momento de abrir outras fronteas no inimigo, pero desde unha perspectiva social un pensa que alentar a que en todas partes salga a xente a loitar polos seus dereitos sociais, se vaia á folga, se ocupen vivendas baleiras para os sen teito, se ocupen terras sen traballar... Sería o momento perfecto para entre todos e todas, cada unha desde o seu sitio tombar o réxime do 78. A Estaca de Lluís Llach dos nosos días e que xa está podrecida, e finalmente facela caer.

Compañeiros e compañeiras, a CNT de Cataluña e Baleares chámamos a estender a mobilización en todo o Estado. É noso deber facelo posible.

Ás barricadas!

De que lado estamos. Unha posición anarcosindicalista

Por Martín Paradelo, *Kaos en la red*, 3 - 10 - 2017

España cae. Os restos ruinosos dun imperio degradado, en descomposición, fráganse e revólvense uns contra outros. O simple feito de presenciar a forma en que o imperio expresa os seus últimos xestos de supervivencia debería ser suficiente para convencer a calquera persoa de ideas libertarias de cal debe ser a súa posición. Errar o lado en que colocarse non parecía difícil. A dialéctica de guerra, as formas militares, a defensa fascistoide da unidade das metrópoles e a violencia aberta contra calquera forma de expresión da máis mínima liberdade, por unha banda. Pola outra, a defensa incondicional do dereito dun pobo a decidir sobre si mesmo aínda que de maneira equívoca, a condena da represión salvaxe á expresión colectiva dunha vontade, a solidariedade incondicionada. Parecía moi fácil escoller, e con todo dubidouse e algúns equivocáronse ata o punto de autoproclamarse os últimos anarquistas de Catalunya e de certificar a morte dun movemento que, moi ao contrario, crece e se expande en todos os sentidos.

Ao cabo, o que hai detrás desta diverxencia e que por fin se esclareceu abertamente e sen sombras de dúbidas, é a irreconciliabilidade entre dúas formas opostas de anarquismo. Un que vive os seus privilexios á sombra do poder, un anarquismo de raíz burguesa que se expresa nos termos altisonantes e vangardistas da obriga permanente de ir ao todo polo todo, coa consecuencia lóxica de non ir nunca a por nada. Fronte e contra esta grandilocuente defensa do status quo sitúase un anarquismo de base obreira que busca imbricarse no popular e o colectivo e que asenta a súa acción na práctica cotiá das pequenas conquistas nun proceso acumulativo, infestado de contradicións, pero guiado por un finalismo revolucionario sincero e seguro de si mesmo.

A teoría coñece todo o mundo. Pode sintetizarse de maneira

moi fácil na idea de Bakunin segundo a cal só a partir do dereito dun pobo a separarse doutro pobo nun acto de libre vontade poden construírse verdadeiras alianzas internacionalistas, pero tamén que todo proceso de independencia nacional debe elixir se apoiarse no pobo ou a burguesía, e en caso de suceder o segundo, a independencia producirase contra o pobo nun movemento retrógrado e contrarrevolucionario. Non coñezo a ninguén que non vexa que esta é a estratexia dos partidos do Parlament e como coinciden nela desde a dereita tradicionalista do pujolismo ao comunismo posmoderno das CUP. O resto de dúbidas teóricas que poidan xurdir esclareceunas Malatesta con moita facilidade: *“preferimos correr o risco de ser traizoados por outros que traizoarnos a nós mesmos, ata a extinción, pola inacción”*. E é que o anarquismo é movemento e acción ou non é.

Pero aquí tamén se abre unha oportunidade histórica de intervención social en sentido revolucionario. Evidentemente, esta vía foi vista con lucidez pola maior parte do movemento libertario catalán e, a tenor da participación nos movementos de solidariedade co pobo catalán que se reproducen no resto do Estado, tamén foi visto así pola maior parte do anarquismo ibérico. A acción do anarquismo debe ser continuada e constante, pero é nos momentos de crise institucional cando o anarquismo debe acelerar a súa actuación, multiplicar e radicalizar a súa práctica, introducirse no movemento xeral e socializar as súas propostas.

A fin de contas debe decidirse entre deixar pasar unha nova oportunidade histórica e entregar o terreo da loita social a outros, ou comprender a complexidade do momento, aceptar o perigo e asumilo nun compromiso irrevogable coa liberdade. Isto significa participar do movemento cun discurso propio, antiestatal e baseado na solidariedade; construír espazos propios desde os que constituír formas prácticas de organización libertaria baseadas na autoxestión que poidan ser ampliadas a nivel social; atopar puntos de converxencia coas expresións espontáneas desa gran masa social en movemento; acelerar a conflitividade social, orientar a loita nun sentido totalizador, abrir perspectivas de acción máis alá das marxes do político parlamentario; asumir un papel central e unha referencialidade permanente na folga xeral, que debe ser dotada un contido revolucionario e expandida temporal e xeograficamente, nun movemento global de longo alcance. E isto é o que está a pasar xa. Esta mesma perspectiva é a que debe guiar o movemento libertario

fóra de Catalunya. Activar a solidariedade internacionalista desde unha perspectiva de loita de clases. Defender as vontades colectivas e os dereitos e liberdades que se conseguiron con miles de loitas e mortes por limitados que nos parezan ou aínda que voluntariamente decidamos non exercelos. Estender a folga de solidariedade á totalidade do estado español. Serán terribles as consecuencias de non querer ver que a vitoria do goberno español sobre o pobo catalán suporá unha regresión colosal en termos de dereitos e liberdades para a clase obreira e que a represión será exercida cunha brutalidade gradual e constante. E é que na xornada de onte evidenciouse tanto a forza do Estado como a potencia do pobo. Nin todos os efectivos policiais do estado poden combater a unidade popular sen incorrer nun masacre. O pobo pode tomar o poder, só a súa ambición será o límite, e o alcance desta ambición está por ver e definirase tamén en función das mensaxes revolucionarias que reciba. Ese é o escenario que definitivamente quedou aberto.

As contradicións están aí. Iremos xa a polo todo empezando no concreto e o inmediato ou deixáremolo para outro día, o triste día no que, irrelevancia tras irrelevancia, nos deamos conta de que non facemos falta e de que ninguén nos quere ao seu lado? A resposta é clara, está nese abrazo constante que revolucionarios e revolucionarias de todo o mundo mandamos á dignidade colosal do pobo catalán. O mundo é noso. A revolución empeza hoxe.

Desborde ou Tsunami

Por Miguel Pérez, Kaos en la red, 10 - 10 - 2017

[O ritmo dos acontecementos no estado español probablemente faga que desde que se escribiu este artigo ata o momento en que se lea, teña quedado obsoleto. Non pode ser doutro xeito...]

Empézase a ouvir falar da posibilidade (e a necesidade) do desborde na crise catalá. Con isto quérense dicir dúas cousas: a primeira, desborde xeográfico, é dicir, que a situación de mobilización en que se atopa agora boa parte da sociedade catalá se estenda ao resto do estado español. A segunda, desborde reivindicativo, que supere os obxectivos meramente nacionalistas ou independentistas, para incluír multitude de aspectos sociais e económicos. En boa medida, ambos os aspectos son coincidentes. Evidentemente, se a mobilización ha de apelar á poboación no resto do estado non pode orientarse só ao redor da independencia de Cataluña, senón que debe incluír outras reivindicacións xa compartidas. Do mesmo xeito, é moi probable que calquera territorio que recolla a luva da mobilización, empece a sumar os seus propios obxectivos. E pasado o filtro nacionalista, estes só poden ser de corte social e económico.

Non é nada diferente do que defenderon os sindicatos da CNT en Cataluña, as semanas pasadas e na folga xeral do 3 de outubro. Á parte do repudio obvio á represión, probablemente o punto que máis unanimidade xera, os lemas cos que se foi á folga deixábanos moi claro. É evidente que unha pancarta na que se le *“Polos dereitos e as liberdades, tombemos o réxime”*, non se refire xa á defensa dun referendo. O que tamén quedou patente é a incomodidade dun sector nacionalista coa posta na mesa destes temas, ou coa ampliación do marco da mobilización. Non en balde algunhas preferiron chamar a un “paro de país”, antes que a unha folga, ferramenta indiscutiblemente propia das persoas traballadoras e susceptible de

desbordar (agora si) facilmente o marco inicial da convocatoria.

Sexa como sexa, do que xa non cabe dúbida é de que o desenvolvemento da crise en Cataluña e a súa ameaza existencial a España (que a ninguén se lle escapa), vai provocar unha reacción inversa no resto do estado. Xa estamos a asistir a un paroxismo de actitudes autoritarias no goberno, aplaudido por unha banda da poboación, felizmente atrincheirada tras a pantalla do televisor e coa súa bandeira española no balcón. O que non pode ser senón un moi mal agoiro, en xeral, para todas as disidencias. Pero non só iso. Paralelamente, o auxe do fascismo de rúa empeza a materializarse. Se combinamos a exaltación españolista coa supervivencia de actitudes contrarias á inmigración e a predominante islamofobia dos últimos tempos, pode xurdir un cóctel explosivo, cun discurso de fondo calado en boa parte da poboación. A converxencia de ambos os factores (goberno represor e españolismo rueiro e vociferante) pode ser demoledora.

Digámolo claramente, se non queremos volver a unha ditadura, en todo menos no nome (se acaso), faise imprescindible o desborde anteriormente mencionado. Unha mobilización forte que dirixa, desde a rúa, a actual conxuntura de crise cara a unha resolución que logre unha serie de obxectivos. O primeiro e máis inmediato, parar e reverter a deriva actual da sociedade española (non só do estado). O segundo facer avanzar as posicións contrarias no medio da crise política actual. De novo, ambos son coincidentes. Non fai falta volver a vista a 1936 para darse conta de que só unha mobilización popular forte en aras dunha transformación social profunda pode parar o ascenso do fascismo. Vou poñelo doutro xeito. Se nesta conxuntura calquera á esquerda de falanxe (na súa encarnación gobernante actual) quere seguir activo dentro de cinco anos, ten que saír á rúa, xa. Non digamos se quere seguir vivo dentro de 10...

Dada a relativa debilidade das nosas organizacións, que a ninguén se lle escapa, este desborde ten que ser amplamente inclusivo. E ten que ser... iso, desbordante. Non valen as medias tintas: fai falta un tsunami, unha marea viva de forzas desatadas na rúa, de enerxía mobilizadora que estea á altura da crise que afrontamos e arrastre este réxime transicionero a alta mar. Repítoo, na rúa, nos espazos públicos, nas asembleas, nas prazas, se se quere. De nada nos serviría agora esperar pacientemente ás próximas eleccións, igual que tampouco serviu antes. A nosa política,

a que nos interesa sempre e a que nos urxe agora, faise mediante a mobilización.

As reivindicacións concretas inmediatas deben ser as que corresponden a un movemento necesariamente amplo e inclusivo. Por suposto, rexeitamento á represión estatal (veña do estado que veña, que os mossos de agora son os mesmos que daban cera en 2011). Oposición inamovible fronte a calquera intento de solución militar ou policial á crise en Cataluña. Despois, a tombar o réxime, xa que parece que esta expresión é o caixón de xastre de todas as reivindicacións dos últimos anos. Non fai falta insistir en que o réxime existiu e existe en Cataluña tanto como no resto do estado. Ben pode ser que máis dun partido nacionalista dos que agora encabezan o procés empezou a se pór nervioso chegados a este punto. Pero no que talvez si haxa que insistir é en que ese réxime ten unha vertente sindical moi clara, cuxos lamentables equilibrios para nadar e gardar a roupa xa vimos con ocasión da folga do 3 de outubro. Tamén haberá que tombar este alicerce do réxime, integrando ás súas bases na mobilización e superando os intentos recuperadores das cúpulas. Finalmente, autodeterminación dos pobos, sempre fuxindo do estatismo, creando alternativas de base, horizontais e antipatriarcais. Hai moitos modelos que explorar neste sentido, pero as propostas do confederalismo democrático poden ser moi relevantes neste contexto. Non cabe dúbida de que isto non é máis que un esbozo a botepronto e que será a converxencia de elementos, na mesma mobilización, a que definirá o proxecto.

A magnitude da tarefa pode parecer inabordable neste momento, pero hai que ter en conta que a propia crise en Cataluña puxo en evidencia, tamén, a debilidade do estado represor. Non só no que se refire a forzas numéricas (apenas dan abasto para controlar un territorio limitado), senón en canto á súa capacidade de empregar as formas máis descarnadas da represión, na época das redes sociais e a corrección democrática. As imaxes dos antidisturbios recuando ante unha avalancha de xente coas mans no alto representan un auténtico cambio de paradigma. Un desborde reivindicativo e xeográfico amplo, poría ao estado ante a disxuntiva de recoñecer a súa natureza homicida, recorrer a bandas paramilitares ou directamente, suspender as garantías democráticas nun autogolpe de estado. Ningunha destas opcións gustaría moito aos anos de Bruxelas.

É certo que non dispomos de todas as vantaxes, organizativas

e numéricas, que nos gustaría ter. Pero un nunca escolle cando se plantexa a crise decisiva e a situación é a que é, cando chega o momento de actuar. Anhelar outras épocas ou outras conxunturas só serve para quedar nos locais, mirando pola xanela como pasa a historia pola rúa.

Nunca nos parecerá o momento adecuado. Nunca estaremos idealmente preparadas. Dubidaremos. É normal. O momento é decisivo e a situación é complexa. Temos que debater ata a saciedade tácticas e estratexias, posicionamentos, mil matices que enredan a madeixa. Pero avancemos con confianza. É necesario e posible. Vainos moito niso.

Desbordalo todo. A polo pastel enteiro

Por Martín Paradelo Núñez, Kaos en la red, 20 - 10 - 2017

A situación que se xerou en Catalunya é complexa e difícil de entender. Desde o mundo libertario xerou unha serie de documentos e artigos de análises heteroxéneas en extremo, pero que en moitas ocasións non deixan de responder á mesma lóxica de dominación estatista e capitalista que rexe o Estado Español.

Superouse xa a primeira fase de desconcerto e foron eliminados do ámbito público as mensaxes condenatorias ao anarquismo por sumarse a unha mobilización masiva que era conceptualizada de burguesa e patriótica. Estas mensaxes condenaban ao anarquismo á inacción permanente, posto que a pospoñían a que se cumprisen na práctica e de maneira anticipada o 100% das formulacións anarquistas. A fronte burguesa do anarquismo foi desenmascarada e derrotada pola lóxica da acción e a necesidade da praxe, o cal é unha gran noticia, e prevaleceron as chamadas á mobilización.

Abriuse entón unha segunda fase na que parte do movemento libertario considera a necesidade da mobilización pero desconfía da oportunidade do momento, medorenta de non poder desligar o movemento das relacións que se poidan establecer co nacionalismo e cos movementos políticos de toma do poder parlamentario. Esta visión parte da cegueira propia dos executores do poder simbólico nos estratos máis baixos da espiral da dominación e fai seus os presupostos do poder central. Incapaces de detectar os privilexios necesarios que gozan como habitantes das metrópoles, reproducen as diferenzas artificiais e a mesma linguaxe do poder central, de maneira que todas as súas dúbidas e cuestionamentos responden máis a unha autodefensa simbólica e a unha condena en bloque do Outro que debe asimilarse a nós mesmos e non exercitar a súa propia autonomía. Con todo, a súa mala conciencia, ou na maioría dos casos a pervivencia dunha

sincera conciencia revolucionaria, fainos definir de maneira teórica cales serían escenarios correctos para a mobilización, sen entender que o escenario correcto só é un: aquí e agora.

Con todo, desde a periferia do estado xeráronse discursos que comprenden moito mellor os parámetros en que se inscribe a mobilización catalá, pois incorporan unha visión crítica sobre a relación centro-periferia, sobre a construción fascista do poder central español, sobre a construción das identidades colectivas e sobre o propio nacionalismo que as mensaxes centralistas non poden abordar. Estas mensaxes non son privativas desa periferia política, pero é difícil atopalos noutros lugares. Apenas proceden de Madrid e con todo son habituais en Andalucía, Valencia, Euskal Herria ou Galiza.

Non imos aquí enunciarnos unha vez máis como funciona o poder simbólico, de que maneira se exerce e se padece ao mesmo tempo e por que é necesario combatalo a base de grandes doses de autocrítica, de cuestionamiento radical das propias conviccións e dunha deconstrución desde os parámetros do Outro de todas as nosas seguridades ideolóxicas. Cada quen coa súa conciencia se entenda.

En Catalunya e en España está a producirse unha erupción ditatorial e o anarquismo sumouse á gran masa social que saíu a plantarlle cara. Ante esta situación, que foi percibida de maneira inmediata por case todo o mundo grazas á especial explicitude do fascismo español na súa expresión hexemónica, o Partido Popular, as rúas foron alagadas nunha defensa difusa das liberdades e os dereitos que se gozan tras terribles loitas pero sobre cuxo proceso de conquista se perdeu a memoria colectiva. É labor xustamente do movemento obreiro recuperar esta memoria e influír na dirección do movemento, pero non por iso pode condenarse a mobilización polos seus erros iniciais, senón que debe verse con claridade de que maneira os escenarios de mobilización popular ofrecen posibilidades ao discurso revolucionario.

A autodeterminación e a independencia política dun territorio é un escenario que foi colocado no centro do taboleiro por uns actores que están a xogar as súas cartas e despregando as súas posicións con maior intelixencia que o anarquismo e en xeral o movemento obreiro. O reto é, por tanto, superar este limitado marco de independencia nacional nun sentido revolucionario conducido baixo os parámetros da loita de clases.

Transmitir con firmeza que non existe autodeterminación real se persiste a precariedade laboral e a explotación, que a autodeterminación é unha forma de asentarse un novo poder se non se cuestiona e desarma o réxime do salariado, que non é posible a liberdade se permanecemos atados aos intereses económicos da elite, construír un forte discurso de clase, aí está o campo de acción do anarcosindicalismo no maremagnum do conflito catalán.

A ninguén se lle escapa que a burguesía, a pequena burguesía ou como a definamos, participou sempre en todos os movementos revolucionarios ou levantamentos similares, e que sempre contou cunha gran masa de elementos desclasados da clase obreira que os seguen e son a base da hexemonía que se constrúe a continuación. Pero esta non é razón para abandonar o terreo da loita e deixalos gañar antes de empezar. Se só nos conceptualizamos a nós mesmos como carne de canón, seremos carne de canón. Se só nos vemos como masa instrumentalizable, seremos instrumentalizados.

Pero que pasa se nos vemos a nós mesmas como unha forza incontida que pode accionar unida para a construción inmediata, concreta e actual, dunha sociedade máis xusta? Que pasa se nos cremos que a autoxestión pode ser construída aquí e agora? Pois pasa que a revolución se puxo en marcha, e ese é un escenario que fai tremar, mesmo ou sobre todo aos revolucionarios de salón.

O escenario está moi aberto e ninguén é capaz de predicir o seu desenvolvemento, de saber que faíscas prenderán e cales non, de controlar o desborde espontáneo do movemento ou a súa recuperación sistémica. Pero é o momento de ser valentes e empezar a dar no concreto os primeiros pasos cara á autoxestión. Nese sentido, o abandono das empresas, se se concretase e fose real e non un mero escaparate de propaganda, non sería o peor dos escenarios. Tampouco o é que de maneira espontánea o pobo teña abrazado a desobediencia, téñaa practicado con dignidade e orgullo. Esa lección aprendida a base de golpes só se esquecerá se non é canalizada de maneira inmediata nunha dinámica de superación. De verdade non veremos a responsabilidade social do anarcosindicalismo e o anarquismo e a monumental oportunidade que nos brinda a historia?

E é que o réxime cae, está esgotado e se desmorona. Empezáronse a abrir novas fendas máis alá de Catalunya. Non cabe dúbida de que antes ou despois o réxime caerá. Queda aínda o peor,

a gran crise económica que se abrirá en 2018. E o réxime reconfigurarase en algo novo. A opción do poder xa foi explicitada: o recorte de liberdades, a persecución ideolóxica, a ditadura encuberta. Cal será a nosa opción: o silencio ou a loita? Queremos o pastel enteiro, aínda que haxa que comelo no barro, ou preferiremos comer migallas nas torres de marfil?

Manifesto pola autodeterminación da clase traballadora. A CNT a todos os traballadores e traballadoras con ou sen emprego

Resolución do Pleno de Sindicatos de Catalunya-Balears da CNT

Considerando:

Que a autodeterminación é un dereito básico dos pobos, ao ser expresión de liberdade dos mesmos, pois é lexítimo ter como aspiración o converterse en suxeito político capaz de decidir nos asuntos que lle afectan, concernen ou preocupan.

Que a clase traballadora non pode deixar en mans dos parlamentos, partidos ou outras institucións políticas o coidado, deseño e desenvolvemento dos seus dereitos, en tanto que a emancipación da clase obreira será obra da clase obreira ou non será.

Que por moi avanzadas e de progreso que sexan as lexislacións laborais e sociais dos países, estas atopan un muro infranqueable nos centros de traballo, lugares onde rexen, polo momento, as leis do patrón; por tanto non se elimina a nosa necesidade de organizarnos en Sindicatos e de ter presenza nos centros de traballo.

Que nun momento como o actual en Catalunya, quedou claro que os traballadores e as traballadoras non podemos quedar á espera do boismo das novas situacións políticas, e tampouco podemos estar de brazos cruzados ante a erupción ditatorial do estado español, personificación actual do chamado réxime do 78.

Que desde o anarcosindicalismo apostamos de maneira inequívoca por superar o actual marco institucional das mobilizacións populares en Catalunya e que a única República á que aspiramos é unha que sexa social e libertaria, baseada na autoxestión dos medios de produción, distribución e consumo.

Que a aspiración popular cara á autodeterminación do pobo catalán ligada á de xustiza social só pode darse se é con perspectiva de clase e enfocada á creación de estruturas de autoxestión que nos vaian preparando ás clases traballadoras para construír a sociedade que queremos.

Declaramos:

Que desde os Sindicatos da Confederación Nacional do Traballo en Catalunya queremos volver deixar claro o noso firme compromiso co traballo considerado como fonte de progreso, a defensa dos dereitos e liberdades da clase traballadora e a Revolución Social. Por todo isto facemos público un programa de dez puntos nos cales de agora en diante imos traballar e dar impulso a marcos de mobilización unitaria que contribúan a logralos. Só así imos conseguir cambios a mellor para as clases populares.

1) Fomento Directo da Contratación Indefinida: Na empresa privada e na administración pública, por norma xeral, todo tipo de contratación será indefinida ordinaria a tempo completo. No caso de que as empresas queiran acollerse a calquera outra forma de contratación, esta será discutida e acordada coas representacións sindicais (Seccións Sindicais) presentes na empresa. Queda excluída da negociación desta materia a representación unitaria (Comités de Empresa e/ou Delegados/as de Persoal)

2) Fomento da regularización de xornada: Eliminación total das horas extra. Eliminación total da distribución irregular da xornada. Se unha empresa ou administración pública expón a necesidade de desestruturar unha xornada regular, deberao discutir coas representacións sindicais (Seccións Sindicais) presentes na empresa. Queda excluída da negociación desta materia a representación unitaria. (Comités de Empresa e/ou Delegados/as de Persoal)

3) Novo Salario Mínimo Interprofesional: Establécese un salario basee mínimo de 1200 € para todas as traballadoras e traballadores en administracións públicas e empresas privadas.

4) Plan de choque de igualdade: Eliminación das categorías dos convenios colectivos mediante as cales se enmascara a contratación de mulleres traballadoras en peores condicións salariais que os seus compañeiros varóns. Todas as mulleres traballadoras pasarán inmediatamente á categoría salarial superior que lles corresponda.

5) Expedientes de Recuperación de Emprego: Ante o peche de

empresas: recuperación, transformación e autoxestión obreira.

6) Plans de Emprego Confederais: Desde os Sindicatos procederáse á creación de:

Proxectos cooperativos de produción e consumo, tanto na cidade como no campo.

Bolsas de emprego para persoas sen traballo, tanto na cidade como no campo.

Tenderase á súa promoción e creación, así como a entrar en contacto con outros proxectos cooperativos de similares intereses, facilitando desta maneira a creación dun marco unitario de traballo cooperativo orientado a paliar a situación das persoas sen emprego.

7) Reforma Sanitaria Integral: Estableceranse órganos colexiados de xestión dos centros sanitarios (Hospitais e Atención Primaria) coa participación de membros de Asembleas Populares tanto na cidade como no campo. Estas Asembleas Populares poden ser xa existentes, poden ser Asociacións de Veciños e Veciñas, poden ser creadas para ese efecto polos Sindicatos, ou unha fusión de todo iso froito dos marcos unitarios de mobilización mencionados anteriormente.

8) Reforma Educativa Integral: Defensa do modelo de inmersión lingüística que rexe actualmente en Catalunya, por considerarse integrador e de progreso. Fomento e creación de proxectos de escola libre por calquera medios dispoñibles (alugueiros, compras, ocupacións...), desde os marcos unitarios de mobilización (Asembleas populares) tanto na cidade como no campo. Participación activa das ANPAS en introducir esquemas das escolas libres no funcionamento das escolas que agora son públicas.

9) Reforma agraria integral: Queda abolido o réxime especial do campo da Seguridade Social; todos os traballadores e traballadoras somos iguais. Equiparación inmediata de servizos educativos e de saúde coas cidades. Fomento do traballo cooperativo. Fomento do cambio de estrutura do cultivo para adaptalo a formas agroecolóxicas e de calidade. Fomento de redes de distribución e intercambio de produtos.

10) Estructuras de Autoxestión: que os marcos unitarios de mobilización, ou na súa falta os Sindicatos da CNT, aos que se lles asignaron en anteriores propostas como áreas de traballo a sanidade e a educación, adopten tamén como áreas de interese a vivenda e a pobreza enerxética. Desta maneira irémonos preparando e

capacitando para afrontar cada vez máis tarefas que nos vaian pondo no camiño da autoxestión, que é precisamente o tipo de sociedade no que queremos vivir.

Convidamos a todas as persoas, grupos, asociacións, asembleas e colectivos a participar e apoiar estas propostas. Convidamos a todo o mundo a facelas súas. Convidamos a todas as persoas que o desexen a que nos acompañen neste camiño cara a unha sociedade máis participativa, máis igualitaria e máis libre. Camiñemos xuntos e xuntas cara á autodeterminación como pobo e a autodeterminación económica e por tanto de clase. Construamos estruturas de autoxestión e autodeterminación.